

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

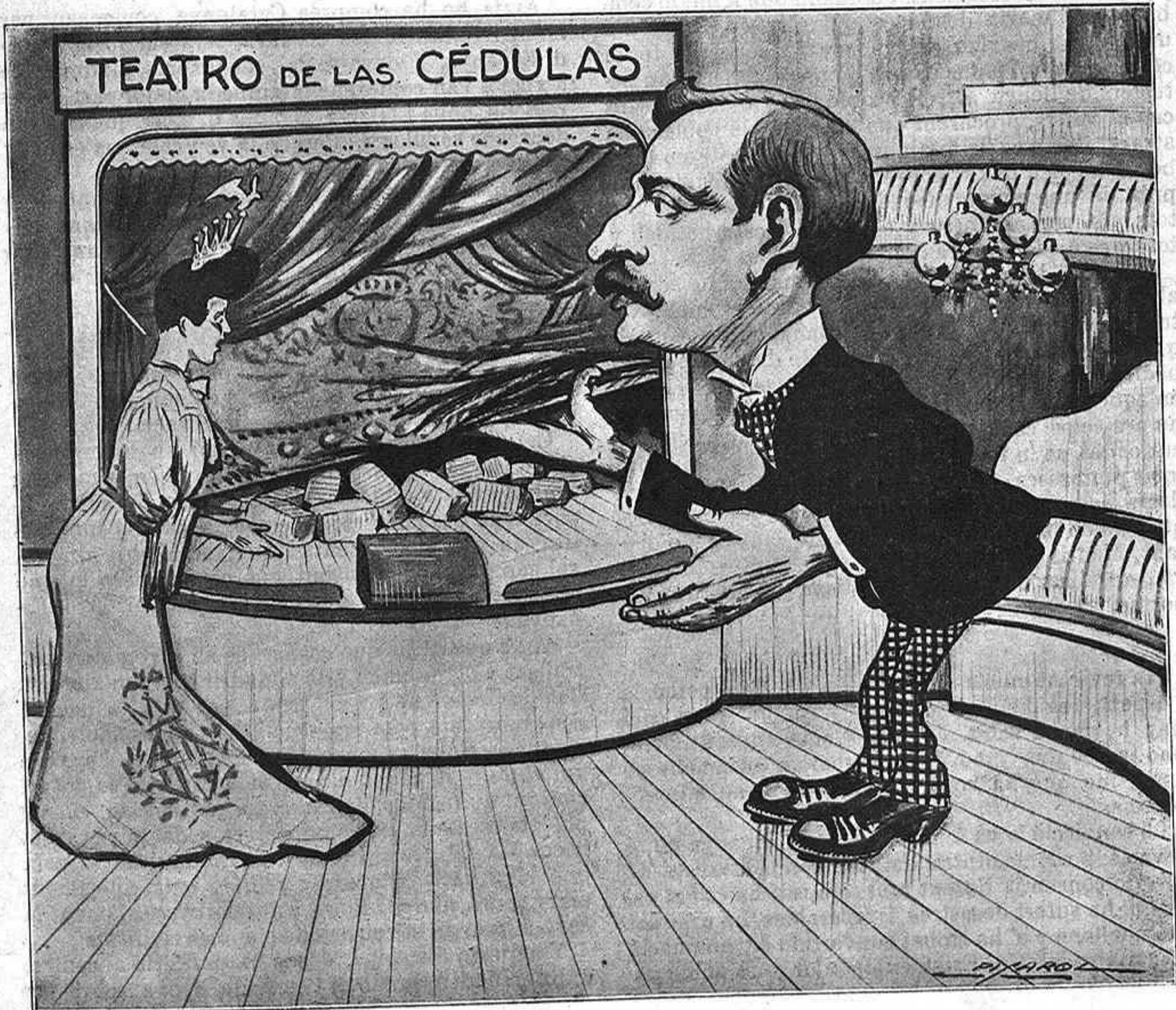
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

AIXECANT EL TELÓ

—¡Ayay!... ¡Qu' és aixó, senyor Borrell y Sol?
—Me sembla que son tarugos.

CATALUNYA Y AVANTI!

A la Revolució de Septiembre sobrevingué, á Catalunya especialment, una gran brotada de federalisme. Tothom se feu federal sense saber la major part dels que se 'n deyan en que consistia la federació. S' era federal per creure's que 'l serho feya més avensat: se n' era també per figurarse que 'l poder dividit dificultava ó impossibilitava 'ls cops d' Estat, qu' eran encare en aquella época 'l papu de las democracias, com que tot just feya catorze anys qu' en Lluís Napoleón, de president de la República que l' havían elegit se feu proclamar Emperador dels francesos. Pero lo que sens dupte contribuí á nudrir en major grau las filas del partit federal era l' amor may extingit á la terra que 'ns ha vist naixer, y en la qual hi tenim clavadas las arrels del cor; era la supervivencia de un sentiment íntim que no lograren destruir els fets històrichs més culminants y que 'ns mou á estimar tot lo qu' es nostre, tot lo propi, genuí y acomodat al nostre carácter, á la nostra manera de ser; era sobre tot la repulsió, l' odi als abusos de la centralisació, que té á Madrid el seu estatje.

Me recordo de un vell republicá, fill de Valls per més senyas, que per acabar de una vegada ab aquests abusos havia concebut un projecte molt expedit y original.

—Madrid—deya—está situat al bell mitj d' Espanya, y sembla, per lo que jo 'm proposo, que li hajan posat expressament. Perque lo que á mí 'm sembla que s' hauria de fer es lo que vaig á dirvos. En un día dat haurian de comensar á sortir de tot el contorn de la Península els homes hábils ab un petit feix de llenya al coll y xano xano anar avensant cap al centre, procurant que de tots els pobles que travessessin se 'ls hi ajuntés la gent, tothom també ab el seu feixet sobre las espatllas. Aixís, després de uns quants días de marxa, ens trobaríam tots allí per amuntegar els feixos, calarhi foch y tornarse'n cada hú tranquilament á casa seva.

Qui aixó deya, no trobava altra manera de acabar ab la centralisació, que destruir el seu alberch. Naturalment qu' ell veyia la cosa plana, no pensant ab que la centralisació tenia medis de defensa per impedir aquella irrupció de barbres incendiariis. Pero en aquell temps tothom volia arreglar l' Espanya, y de projectes com el que acabo de citar, á títul de curiositat, se 'n feyan molts. Era aquella una época molt pintoresca, y 'l crit de: «¡Guerra á Madrid!» se llegia sovint en els periódichs y brollava ab freqüencia de la boca dels oradors de club. Y no obstant, Madrid va monopolisar aquella Revolució, la va centralisar, la va desnaturalisar, la va tirar per portas.

*
* *

Ha reviscut en els nostres días ab gran potencia l' esperit regional, precisantse y concretantse, com may havia succehit. Ja no es sols un sentiment, sino també una rahó. Ja no embarga solzament els cors, sino que ha conquistat moltes y sanas inteligencias.

La convicció 's va formant de qu' Espanya no té salvació possible dintre del régimen centralista. L' haverlo consentit durant tant temps li ha costat caríssim: ha suferit desastres irreparables, ha caminat á tomballons y s' ha trobat convertida en una nació desguitarrada. Un Estat explotador y un poble pa-

cient fins á l' imbecilitat, aquest es l' espectacle que havém ofert al morir. Una política basada en las més abominables ficcions y una administració inhábil y carregada de vicis, aquest ha sigut el nostre pá de cada día. Un desconeixement complert de lo que la nació necessita pera viure decorosament, pera no sucumbir al pes de tantés errors, aquest ha sigut el distintiu dels nostres governants.

Y lo més descoratjador es la gran depressió que ha suferit el sentiment patriótic, aquest amor qu' en altres païssos ben regits obra verdaders prodigis. Aquí la patria s' ha convertit en una especie de finca explotable pel funcionarisme en totas las sevas gerarquías. Y si d' ella 'n fan tantas bocadas, es senzillament perque viuhem d' ella. Darrera de sas declamacions y aparatositats teatrals s' hi amaga un refinat egoisme. La venerada bandera de la patria es el pabelló sota del qual abrigan el contrabando de las sevas insaciabls concupiscencias.

Catalunya al fi s' ha decidit á llansarse pel camí de la regeneració d' Espanya. N' estava famélica d' estimar á la patria y es per aixó que ha comensat per estimar ab passió 'l terror, que de la patria espanyola forma part integrant; y aquest amor ha obrat com un despertador de totas las energías, com un aglutinant de totas las voluntats. L' amor á la regió, s' ha convertit en Solidaritat catalana; l' amor á Espanya 's transformarà en Solidaritat espanyola.

Pero la Solidaritat espanyola, dintre de una Espanya centralisada no fora possible sense establir previament una ferma Solidaritat regional. Sense aquest marxa-peu fora inaccessible l' altura en que están parapetats els mantenedors de la viciosa centralisació, y no hi hauria medi de acabar ab ells y ab la seva obra de iniquitat y desventura.

Aixís ho ha comprés Catalunya, comensant per enfortirse dintre de casa seva, pera ser forta dintre d' Espanya. Y davant del seu exemple admirable aixís ho van comprenent també la major part de las regions, nous Llatzers algunas d' ellas, que s' alsan dels seus sepulcres. Perque la veu catalana es avuy veu ressucitadora.

En totas las regions d' Espanya vá trobant ressó propici. Algunas s' han posat en peu, y las que més adormidas estavan senten las formigors de una vida nova, y també 's redressarán, per accionar en un mateix sentit.

*
* *

Prompte vá á tenir realitat, pero en una forma legal dintre del dret, el projecte de aquell vell republicá que volia acabar ab la centralisació.

Cert que no hi vol acabar ningú ab la hermosa ciutat castellana bastida per Felip II en la messeta central de la Península, ab tot y deure la seva importancia á la condició d' esser la capital burocrática de una nació centralisada. A Madrid ningú li vol cap dany. Que visqui y prosperi; pero que no impedeixi la vida ni entorpeixi la prosperitat d' Espanya.

Ab lo que hi ha que acabar es ab el régimen centralisat y oligárquich que á Madrid té 'l seu alberch, que desde la Vila y Cort exten per tota la nació 'l seus tentáculs, com un polp immens insaciable, xucador de riquesas y agotador d' energías. Espanya vol viure, y Espanya no es sols Madrid: es tot el conjunt de regions, de comarcas, de ciutats, vilas y poblets escampats per aquest tros de terra que la geografia vol que siga una y la naturalesa exigeix que siga varia al mateix temps, puix únicament aixís podrá cumplir lliure y desembarassadament la seva missió en el concert dels pobles civilisats.

Y aquesta Espanya, desde la periferia al centre, anirá á Madrid, no ab el feixet de llenya sobre las

espatllas, sino ab el gran feix dels vots expressió lligítima de la voluntat nacional. No hi portará el combustible que destrueix, sino la idea creadora que ilumina y vivifica.

El mateix Madrit, si estima á Espanya, s' ha de enjorar el día que la nació renaixi de las sevas ruinas.

P. DEL O.

QUEIXA

Quantas voltas els poetas han cantat uns ulls hermosos en inspiradas quartetas ó en versos més pretenciosos.

Quantas *latas* no han donat sobre uns ulls imaginari que jamay els han mirat, com no siga en sos desvaris.

Y els teus, Layeta estimada, que brillan més que dos sols, no han mogut ni una vegada la lira d' aquests mussols.

T. RUSCA

¿PER QUÉ NO?

No m' ho podia acabar.

Havía llegit las aplastants revelacions sobre las cédulas, fetas pel senyor Borrell y Sol á la sessió del Ajuntament, y com entregadas á un galop infernal, sentía ballar y agitarse dintre del meu cervell las acusadoras xifras pel honorable concejal apuntadas.

—¿De manera—'m deya á mí mateix—que lo que

PREPARATIUS PEL CORPUS

—No, chico; las trampas no las espelses. Este año, á consecuencia de la vichilancia de los solidarios, han sido suprimidas.

ESTRATEGIA CAMBRERIL

'l poble paga perque la ciutat se 'n aprofiti, lo que 'ls sufrerts contribuents ens trayém suspirant de la butxaca pera ajudar á sufragar els gastos municipals, se desvaneix com el fum en giros desconeguts y misteriosos?...—

Vaig sopar pensanhi, pensanhi vaig fumar un modest cigarret y sense haver deixat de pensarhi vaig adormirme.

El saló de sessions, á la temperatura de las grans solemnitats, ofería un aspecte imponent.

Decidits, puntuals, sense faltarn'hi ni un, els regidors s' havian reunit pera pendre sobre l' assumpto una resolució radical, seria, definitiva.

Un concejal parlava, y sa veu, ferma y serena, era escoltada ab religiós silenci.

—La ciutat—deya—no pot, no deu tolerar per més temps aquest abús, contra 'l qual s' han estrellat y s' estrellarán sempre las nostras resistencias.

Pagarém, ja que la ley aixís ho mana, aquestas cédulas que no 'ns serveixen per res ni á cap finalitat responen; pero ¿per qué hem de continuar pagant aquest recárrech del cinquanta per cent, si de nom posat en l' habermunicipal, de fet perdut en el laberíntich mecanisme de la recaudació?

Totas las tentativas fins ara realizadas pera lograr que aquest cinquanta per cent, nostre y ben nostre, ingressés en las arcas del comú, han resultat inútils. Hem proposat la creació de un sello, y 'l sello ha sigut retxassat. Hem demanat intervenció en la gestió administrativa, y la intervenció ha sigut denegada. Hem sollicitat la leal exhibició dels comptes, y 'ls comptes han sigut sistemáticamente ocultats á la nostra vista.

Davant de la impossibilitat absoluta de obtenir lo que legalment ens pertany ¿qué 'ns toca fer? La resposta es clara y la ley mateixa 'ns la dona.

Potestatiu es dels municipis—diu l' Estat—l' imposar ó nó sobre las cédulas el recárrech del cinquanta per cent. Els Ajuntaments que pera reforzar els seus ingressos necessitin cobrarlo, el cobrarán. Els que puguin y vulguin renunciarhi, facultats quedan pera no establir-lo.—

Una calurosa onada d' assentiment recorria el saló y l' orador continuava:

—Colocadas las cosas en el terreno en que están, no hi cab per part nostra en el plet de las cédulas

—¿Per qué no m' ho porta al meu quarto?

—Perque 'l ditxo ja ho diu: per menjar, al menjador.

altra solució que renunciar á aquest cinquanta per cent que las encareix en perjudici del públich y en benefici sol y exclusiu dels que las cobran.

S' alegrará que al donar aquest pas privém al presupost municipal d' un ingrés de relativa importancia; privació si sempre sensible, més ara que las necessitats de la ciutat aumentan de día en día en imperiosa progressió.

L' argument cau per si sol, recordant no més el motiu que avuy ens té aquí congregats; aixó es, la dificultat, la impossibilitat casi, de percibir aquest ingrés, important en teoria, pero en realitat perfectament ilusori.

Conservant el recárrech, gravém al públich y 'ns creém, sense compensació tangible, un planter de disgustos.

En cambi, suprimintlo, alleugerím las cargas del

contribuyent y posém d' una vegada terme á aquesta enutjosa serie de disputas ab els recaudadors de las cédulas entaulada.

Morta la cuca, mort el verí. Desaparescut el recárrech muicipal del cinquanta per cent, s' embarrateixen las cédulas y s' acaban per sempre més las nebulositats y sombras de la seva administració.

Tenint al devant tan hermosa perspectiva ¿hi haurá regidor que vacili en acceptar la proposició que acabo de presentar al Consistori?

Las conseqüèncias que aquest acort ens pot portar no han d' espantarnos. Guiats pel nostre amor al poble, fins suposant que 'l producte íntegro del recárrech municipal ingressés realment en la caixa del comú, ¿deixaríam de trobar la manera de sustituirlo, restablint,—no creant impostos nous, sino

fent economías—el momentáneament alterat equilibri dels pressupostos?

Res més fácil pera nosaltres. Bastaría imposar á la nostra vanitat un petit sacrifici, pera obtenir sobre la inflexibilitat dels números una complerta victoria.

Aquests banquets que ab pretextos més ó menos fundats doném ab tanta freqüència, ¿quí 'ns impediría suprimirlos?

Aquests viatjes aparatosos á Madrit ó á altres llocs ¿per qué no s' haurían d' acabar?

Aquest desenfrenat us ó abús del cotxe, que tot regidor considera propi, ¿per qué hauría de durar un día més?

¡Calculeu, calculeu, amichs, l' estalvi immens que sóls en aquests renglons podríam realisar y lo ampliament compensada que quedaría la supressió del cinquanta per cent en el preu de las cédulas!...—

Enardits per aquestas paraulas, regidors y públich, tots els que á la memorable sessió assistían varen rompre en un aplauso unánim, estrepitos, formidable.

Y 'l soroll dels aplaudiments me va despertar.

¡Havía somiat, somiat, tan sóls somiat!...

Pero... ¿per qué no ha de ser veritat aquest bell somni, evocació d' un temps y d' una época que sóls necessitan pera tornar que la nostra voluntat s' hi empenyi?

A. MARCH

LLIBRES

UN HOMBRE DE ORO.—Novela hungaresa de MAURUS JÓKAI.—No es gayre coneguda á Espanya la literatura de la nació hungaresa, per lo qu' es de agrahir que de una de sas obras més capitals se 'n haja fet una excelent traducció, per ésser inclosa en la *Biblioteca de Novelistas del sigle XX*. Maurus Jókai es un romántich *sui generis*. Com á tal se l' ha de classificar, á pesar de que no evoca els temps passats, per la exuberancia de la seva imaginació y el calor del seu estil.

Un hombre de oro més que una novela es un poema: el poema del Danubi, del gran riu llegendari, que desde las neveras de Suissa 's precipita en el Mar Negre, després de atravessar una bona porció de l' Europa central. El Danubi es el vehícul dels héroes de la narració, que arrostrant els majors perills van remontant-lo; y la bellesa majestuosa dels paisatjes sembla engrandir la empresa que han acomés.

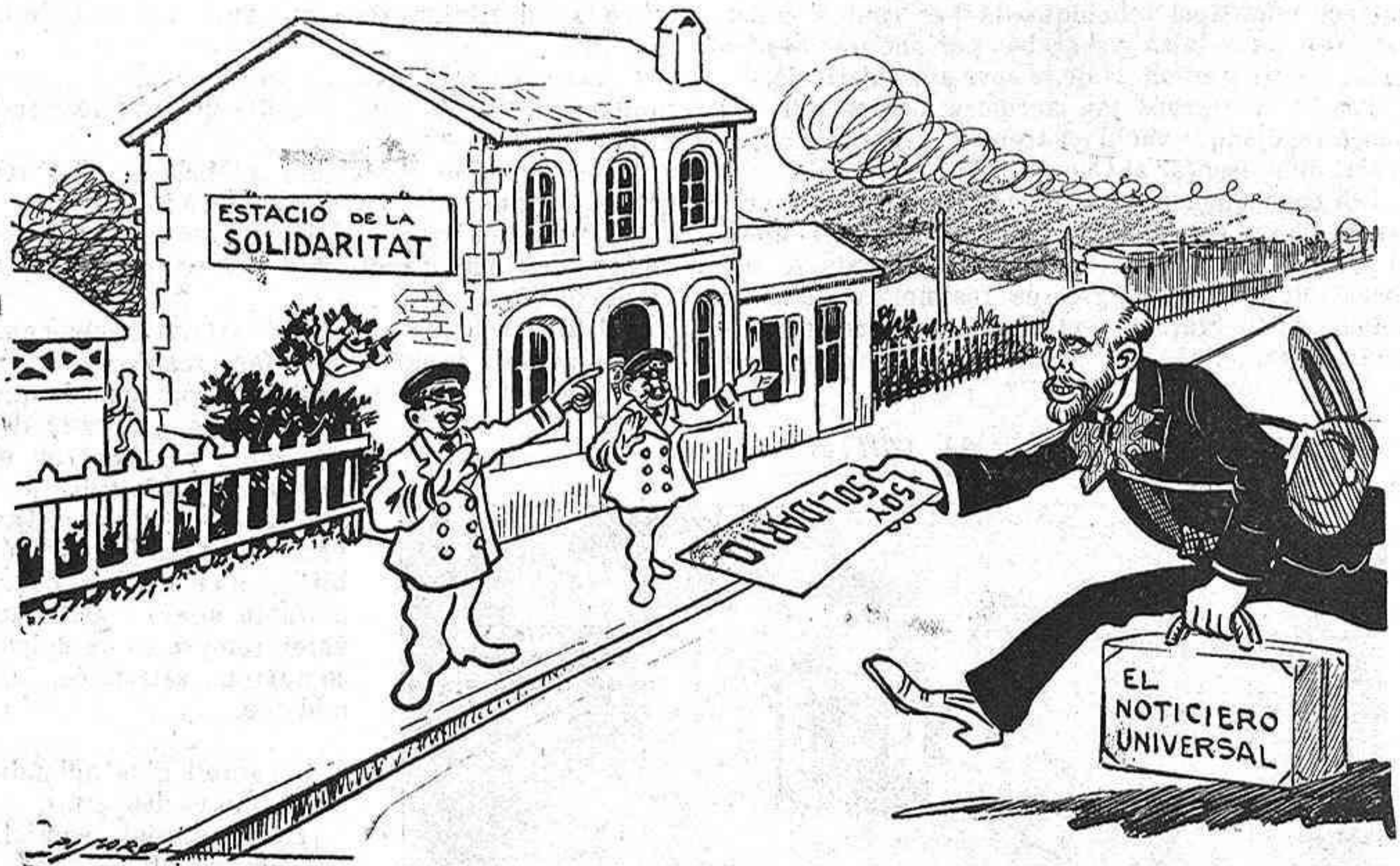
AL QUITE

—Bé, ¿per ahónt se passa per' entrar aquí dins?
—Per la parroquia.

UN QUE HA FET TART

No es que *El Noticiero* esté con la Solidaridad; es que la Solidaridad está con *El Noticiero*.
(Paraulas del diari del carrer de Lauria.)

—No cal que corri, don Quico. ¡Se li ha escapat el tren!

La novela palpita de ardiment y patriotisme y desperta un interés extraordinari. La Hungría pot presentar l'obra dels seus intellectuals com Maurus Jókai, á manera de patent de la seva personalitat nacional.

FUERZA Y RIQUEZA, por ALFREDO NICÉFORO.—L' autor de aquest treball, inclós en la *Biblioteca sociológica internacional* es un docte professor de *Université Nouvelle* de Brusselas y de la Universitat de Nápoli. No podía escullir un tema més interessant pera donar una proba de originalitat y perspiciacia. Se tracta de demostrar que dintre de una mateixa societat conviuen homes de distinta posició social, que semblan pertáner á dos rasses distintas: els rics y 'ls pobres. L' autor descubreix las intrincadas fonts económicas de que tals diferencias procedeixen, diferencias de carácter económic; pero que trascendeixen á la vida física y al estat psicológich dels uns y 'ls altres. Perque la riquesa, manantial de potencia, influheix també en la forsa física y material que 's manifesta ab el desenrotllament complert del organisme y ab el vigor dels ossos, dels muscles, de las venas, dels nervis y de la inteligencia.

L' obra de Nicéforo planteja un sens fi de qüestions molt interessants, relacionadas ab lo que podríam dirne l' Antropología de las classes pobres.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Cent aforismes, per Santiago Boy.—El popular escriptor ha trobat cent máximas novas, totes molt catalanas no sols pel llenguatge en qu' están escritas, sino també pel bon sentit que las inspira y l' humorisme franch que destellan.

Cartilla Agrícola para la enseñanza de la Agricultura en las Escuelas de Cataluña, por José Valls y Torres.—Las excelencias d' aquesta útil obreta quedan demostradas ab sols recordar que siguié premiada en el Concurs obert pel Ministeri d' Obras Públicas l' any 1903.

La primera enseñanza y sus reformas, por Julián Cuadra Orrite.—A propósit de la creació de la *Junta de Educación Nacional*, l' autor de aquest opúscul escrigué una serie de articles senyalant acertadas orientacions y indicant una serie de reformas que podríen millorar moltíssim l' estat de la ensenyansa á Espanya. Treball meritori; pero poch menos qu' estéril. La Revolució pedagó-

gica á Espanya ha de ésser filla, necessariament, de un'altra Revolució més general, que afecti á la vida entera de la nació.

Crónica de la fiesta del árbol en España. Año 1906.
—La hermosa festa creada per D. Rafel Puig y Valls ha anat cundint, y avuy se celebra en un gran número de poblacions d' Espanya. Passan de setanta las qu' están registradas en la Crónica del any passat, profusament descritas moltas d' ellas, y la major part ilustradas ab primorosos foto-grabats que revelan la importancia del acte. Espanya entera hauría de celebrar-lo en bé de la cultura pública y de la regeneració nacional, qu' en gran part deu la seva decadencia á la tala dels boscos.

RATA SABIA

A ELLA

Quan te veyia venir, gentil, airosa;
encisant á tothom ab ta hermosura,
extassiat admirava ta figura,
com quí contempla un' obra primorosa.

Tú, veyent qu' els meus ulls als teus volían,
ruborosa abaixavas ta mirada,
y de vergonya, casta y recatada,
tas rosadetas galdas s' enrogían.

A poch á poch, els teus colors de rosa
pujavan fins semblar els de rosella,
ly com més pudorosa eras més bella,
y com més vermelleta, més hermosa!

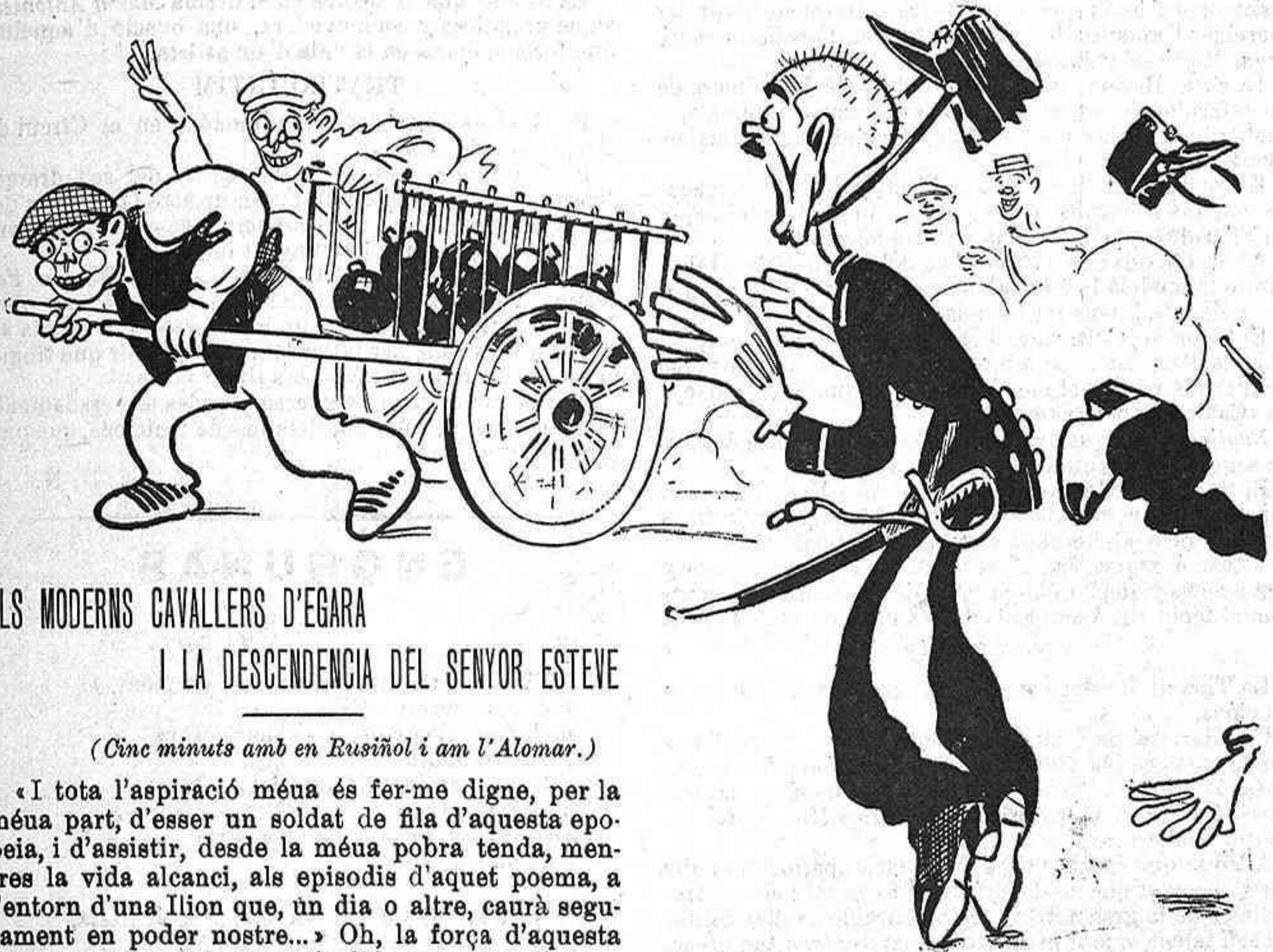
El meu cor que llegía y t' agraía
el perquè d' aquella fatima emoció,
amorós esperava ab ilusió
apareixe 'l teu rostre cada día.

¿Pero avuy? Ta mirada indiferenta
se creuha ab l' amorosa dels meus ulls,
y en ta hermosa carona no hi reculls
las rojas flors de la rosella ardenta.

Mes, jo, de la constancia complidó,
com sempre, quan te veig de goig m' omplenas,
y la sanch tant tranquila de mas venas
esbalota al meu cor, ab ta visió.

SALVADOR VIDAL

!!! BOMBAS !!!

ELS MODERNS CAVALLERS D'EGARA I LA DESCENDENCIA DEL SENYOR ESTEVE

(Cinc minuts amb en Rusiñol i am l'Alomar.)

«I tota l'aspiració méua és fer-me digne, per la méua part, d'esser un soldat de fila d'aquesta epopeia, i d'assistir, desde la méua pobra tenda, mentres la vida alcançi, als episodis d'aquet poema, a l'entorn d'una Ilion que, un dia o altre, caurà segurament en poder nostre...» Oh, la força d'aquesta confessió! Les visions esplèndides que han d'haver precedit a l'articulació d'aquestes paraules! Els somnis d'entusiasme i d'heroisme precursors de la teoria de l'epopeia! Una ascensió a les montanyes, i una transfiguració després de l'ascensió. Abaix, al pla... el Senyor Esteve. Petit, precís com un rellotge, entenimentat i satisfet. Fent també ses confessions... aquelles confessions del Senyor Esteve — del teu, del meu, del nostre, del vostre Senyor Esteve, del Senyor Esteve que tots hem conegut i patit —. «I tota l'aspiració méua»... aquí, al pla, ara, tota la teoria i la pràctica de l'epopeia esdevé un art del perfecte rutinari i de l'estalviador del cèntim. Però seria injust negar que la descendència del Senyor Esteve desconeix l'*Excelsior!* de l'epopeia catalana; i, com que he anat ara a fer sermons allà, a les grans «Puntual» que són les fàbriques, he tingut curiositat per comprovar si'ls estevians d'Egara sentien la noble aspiració a fer-se dignes, per la seva part, d'esser soldats de fila de l'epopeia de Catalunya, de Catalunya nostra, de Mare Catalonia, i d'assistir, mentres la vida alcançin, als episodis d'aquet poema, a l'entorn d'una Ilion que, un dia o altre, caurà segurament en poder nostre. I he vist que sí; que'ls antics cavallers d'Egara no han mort; que viuen més intensament que mai; que'ls fills del Senyor Esteve estàu decidits a fer d'Egara un gran cor i una gran testa.

Es pensa ja seriament en fer, sobre la base de la Solidaritat política, una Solidaritat per la cultura; es considera que la Solidaritat política és com la Victoria de Samotracia, que no té testa. I que és precis donar-n'hi una, de testa, a la figura nova de l'ideal. Es pensa, a Egara, en l'UNIVERSITAT POPULAR com en una federació de les petites societats recreatives... Els fills del Senyor Esteve comencen a comprendre que el tipus tradicional de la Societat recreativa és un crim; que la vida és més que un joc; que hi ha un folk-lore més interessant que'l de corrandes i cançons, el de llegendes i altres histo-

—¡Ave María Puríssima!... ¡Alto el carretón!
—Pero, sant cristiá, ¿no veu que aquestas bombas no portan careta?... A las que van disfressadas ha de procurar vigilar.

ries; i és el folk-lore, frisant am l'epopeia, de l'home autodidacte i de la colectivitat educadora — dictadora, transformadora de l'ahir de «La Puntual» en el demà esplendorós d'una Egara Universitaria.

DIEGO RUÍZ

PRINCIPAL

Queda terminada la temporada de primavera.

Ultimament se posaren tres obras á benefici de la Baró: *Secret sorprés*, d'en Font y Laporta; *La primera carta*, monólech d'en Rusiñol, y *L'encís dels 13 anys*, d'en Creuhet. La primera es una comedia de saló, trassadament arreglada al catalá. El monólech espurneja tot ell l'agre-dols humorisme de que en Rusiñol ne té'l privilegi. La comedieta d'en Creuhet presenta la cura d'un neurasténich realisada per una noya xamosa y alegre. Davant d'aquest cas pot dirse ab molta rahó:—Més val aquí que á cal apotecari.

Las tres obras sigueren molt ben rebudas pel públich que omplía el teatro.

ROMEA

Nit de neu, una obreta d'en Rius y Pous; no's pot dir que sigui dolenta, ni tampoch bona. No passa d'anodina. De totas maneres el títul quedá plenament justificat, ja que *Nit de neu* va deixar fret al públich.

TÍVOLI

Entre las obras que durant la senmana que acaba de transcorre s'han representat, logrant els seus intérpretes meréixer l'aplauso del públich, figuran *Cavalleria rusticana*, *Pagliacci* y *Ernani*.

La Srta. Revers, en la interpretació de la primera de las referidas obras, va fer una «Santuzza» interessantment dramática y molt sentida, secundada per las senyoretas Blasco y Gasull.

El barítono Sr. Franco fou objecte diferents vegadas de mostres d'aprobació per part del públich en el paper de «Turidu» que diu d'una manera admirable.

Ab la «Nedda» de *Pagliacci* va debutar la Srta. Galcerán, que modelá la frase ab *amore*, fugint de tot efectisme y de tota intensitat forçada.

El tenor Sr. Colazza y el barítono Sr. Claverio foren objecte d'una ovació no interrompentse 'ls aplausos fins obligarse á repetir el monólech de «Tonio» y la romansa de «Canio» respectivament.

Pagliacci ha sigut una de las obras que ab més interés ha seguit el públich d'aquest teatro.

El Sr. Blanxart en el paper de «Carlos V» del *Ernani*, ens doná una prova més de l'admirable manera de dir la frase literaria ab verdadera intenció dramática, tal com la situació requereix. Molt bé en els *duos* del primer y segon actes y que 'l públich aplaudí ab entusiasme aixís com al tenor Sr. Valls y als demés intérpretes de l'obra.

NOVETATS

La Tina di Lorenzo conta per grans éxits las sevas funcions.

Una darrera de l'altra ha anat donant las següents obras: la sugestiva *Zazá*, la opulenta *Gioconda*, la deliciosa *Trilogia di Dorina*, l'aixerida *Locandiera*, la fastuosa *Teodora*, y la romántica *Julietta e Romeo*, del immortal Shakespeare.

Afirmar que en totas ellas ha estat superior fora dir una vulgaritat que no donaría una idea del mérit extraordinari de la gran actriu. És admirable la flexibilitat del seu talent, que li permet dominar géneros tan diversos, ab tanta seguretat y ab tal esplendides de medis que s'fa impossible determinar en quin d'ells hi está millor! És un assombro... y un encís continuu.

Molt ben secundada per una companyia de la qual forman part actors tan notables com en Carini, en Falconi y molts altres, totas las representacions de *Novetats* resultan interessantíssimas, atractívolas y admirables en tots sentits.

¡Que no tinguém sempre á Barcelona companyias de aquesta talla! ¡Y quant y quant hi guanyaria el gust del públich!

El próxim mes de juny reapareixerá en aquest teatro la companyia de la María Guerrero, haventse obert ja el corresponent abono. Anuncia, entre altres, els següents estrenos: *El médico de su honra* y *El mágico prodigioso*, de Calderón de la Barca; *Añoranzas*, de Linares Rivas; *Más fuerte que el amor* y *La princesa Bebé*, de Benavente; *El genio alegre*, dels germans Alvarez Quintero; *Amor de artistas* y *Daniel*, d'en Dicenta; *El talón de Aquiles*, de Manuel Bueno; las traduccions de *La Paradera*, de Giesac y Croisset, y *El Ladrón*, de Bernstein.

CATALUNYA

Demá dissapte inaugurarà una serie de funcions la companyia cómic-lírica de l'Emili Mesejo.

GRANVÍA

S'ha estrenat ab gran éxit la sarsueleta en un acte y tres quadros *La Rabalera*, original d'en Miquel Echegaray y 'l mestre Vives.

Es un'obra molt moguda y de molt relleu, corrent en ella parellas la lletra y la música, de manera que té tots els elements per agradar y figurar molt temps en el cartell.

APOLO

L'aparició de l'egregia Vitaliani en aquest teatro, significa una especie de desvinculació artística en favor del Paralelo.

Y no ho havém de sentir els amants de la cultura. Si la Vitaliani no ha trobat en la present ocasió un escenari més digne del seu gran mérit, la seva presencia en l'*Apolo* li permet posarse en contacte ab la massa popular, in-

genua y entusiasta, y digna també de veure y admirar als grans artistes.

La ovació que li dedicá en el drama *María Antonieta* sigué grandiosa y conmovedora, una ovació d'aquellas que forman época en la vida d'un artista.

TEATRO ÍNTIM

En Gual ha portat las sevas funcions en el Círcul de Propietaris de Gracia.

En la primera, després de la *reprise* del seu dramet *Silenci*, posá en escena 'l drama en un acte *Cor endins*, del Sr. Iglesias que, tant per l'assumpto com per la manera de desenrotllarlo, té una punyent intensitat.

El drama *Barateria*, d'André de Lorde y Masson Forestier, traduht pel Sr. Vilaregut, es també una obra emocionant, condensació d'un melodrama que esclata ab molta forsa y que, per tal motíu, no 's pot dir que tingui el seu lloch en un *Teatro* que 's titula *íntim*.

Abduas produccions sigueren posadas esmeradament, y aplaudidas pel públich, lleminer de fruicions, que omplía el teatro.

N. N. N.

ENGRUNAS

A MA ESTIMADA

Si veus l'aucella, brandantse hermosa,
fent vía amunt,
no 't dongui enveja, que l'hermosura
l'ha prés de tú.

Quan l'au reparis que alegra canta
rondant son níu,
no 't dongui enveja, que l'alegría
l'ha prés de mí.

¿Qué ho fá, amor meva, que si estás trista,
jo m'entristeixo també á l' instant?
Tot lo que pensas jo també ho penso.
¡Oh forsa estranya del cor ayman!

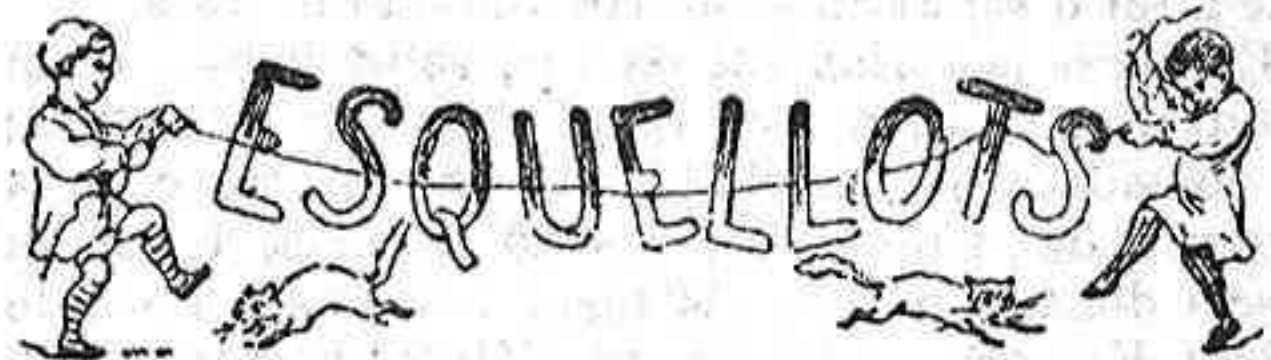
Quan, temps enrera, tú 'm preguntavas
si t'estimava, callava jo
y 'ls ulls parlavan, plens de passió.
Ara qu'ets meva, quan me preguntes
si molt t'estimo, res dich tampoch:
ja ho díu mon llabi ab son bes de foch.

Son tos llabis clavellina
d'un esqueix vingut del cel.
¡Quí á n'aquesta flor divina,
d'aroma tan rica y fina,
pogué xuclarhi la mel!

Recort! Un bell recort l'ánima 'n guarda
d'una esplendent tarda
en que 'ns varem jurar etern amor;
tarda d'istíu tant fresca y deliciosa,
que, com ta imatge hermosa,
may més ja no 's traurá de mí 'l recort.

Davall d'un taronger que 'ns embaumava
vaig dir qué t'estimava.
—També jo t'am!—clamares dolsament.—
Y, poruga, clogueres tas parpellas,
mentras tas galtas bellas
tenyía la rojor del sol ponent.

E. QUERALT F.

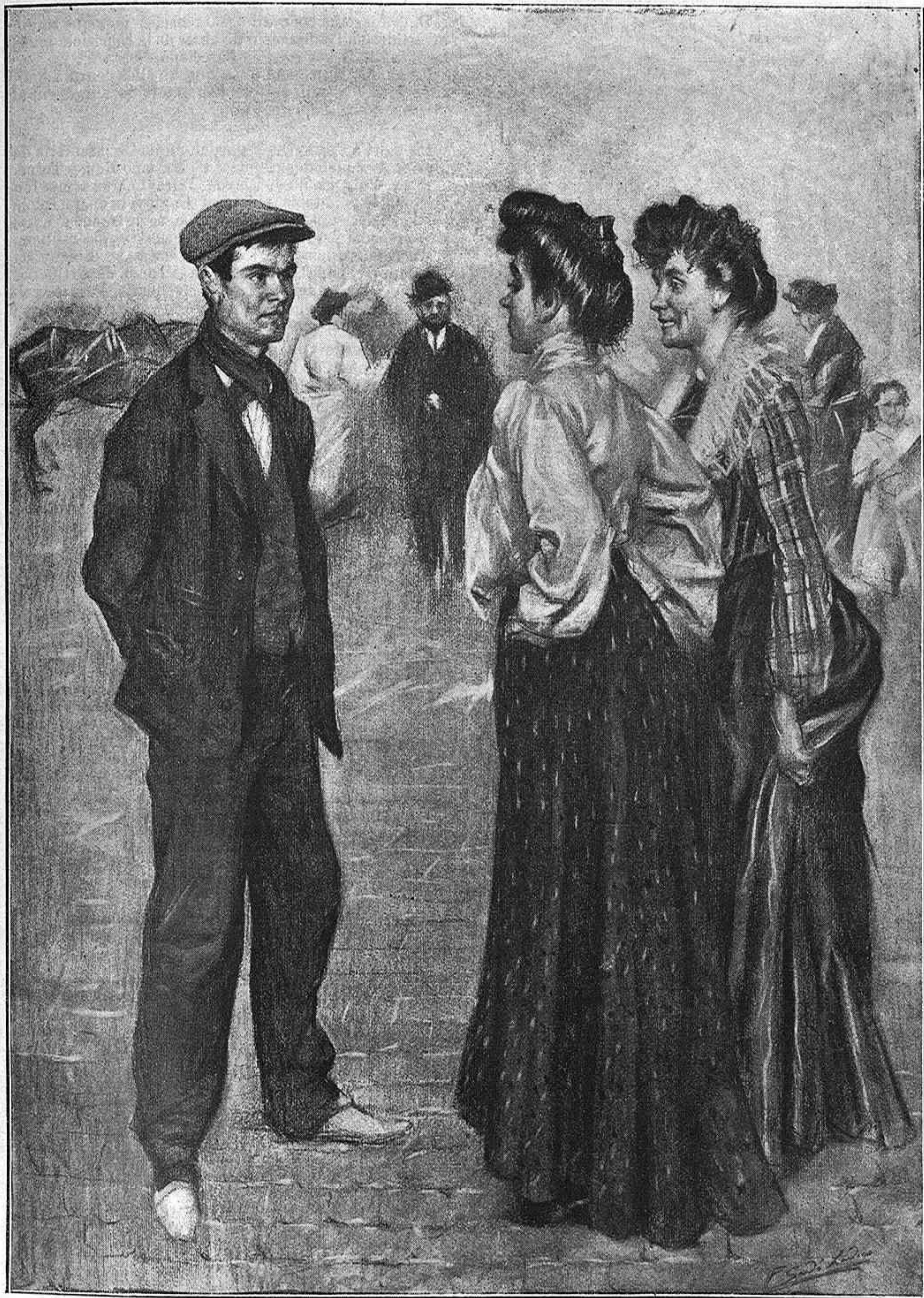
Ha passat el 20 de maig, el primer aniversari de la gran festa lluminosa; de l'espléndida florida de *Solidaritat catalana*.

Aquell día 's va endavinar lo que 'l poble catalá volfa, podía y arribaría á fer. Y no ha quedat endarrerida.

Avuy Catalunya se troba tota entera y verdadera en

DEMANDA FORMAL

—¿Y qué farás si 't dich que nó?

—Pues... me 'n aniré á trobar la Xata, que crech que 'm dirá que sí.

ELS APUROS DE DON JESÚS

—Veyám... veyám... ¿Cóm se surt d' aquí?

UN REFRÁN ILUSTRAT
ó
ELS INGRESSOS DE LA EXPOSICIÓ

Pel Maig, cada día un raig.

las Corts de la nació, disposantse á pendre la paraula, per expressar lo que vol, lo que desitja y lo que conseguirá á despit de tot. L' Espanya després d' escoltarla, sabrá seguirla.

D. Alfonso ha concedit 6.000 pessetas pera que siguin invertidas en l' adquisició de obras de la Exposició internacional de Bellas Arts de Barcelona.

Crech que la primera obra que ab ellas deuría adquirirse fora l' estudi del cap del mateix donant, degut al verdich pinzell del Sr. Casas.

Ha mort á Cartagena 'l músich major de infantería de Marina de aquell departament D. Mariano Roig y Torné.

El Sr. Roig era fill de Lleyda. Durant algún temps fou director de la notable música d' Enginyers de guarnició á Barcelona, produhint durant la seva estancia entre nosaltres una verdadera revolució en las bandas militares.

¡La competencia que s' entaulá entre en Roig y en Bressonnier, popular director de la banda de Artillería!

L' un y l' altre tenían els seus partidaris. Pero la veritat es que tots dos ne sabían molt.

Hi ha més de tres mil adroguers á Barcelona, y tots ells s' han posat de acort en suprimir els bonos, bitllets y demás regalos que feyan al consumidor y principalment á las criadas de servey, per enllepolirlas.

Naturalment que 'l consumidor no hi guanyava res ab aquells obsequis, ja que tot sortía de la merma en el pes ó de la mala calitat dels comestibles.

Ara tots s' han avingut á suprimir aquest abús. Tots, menos un.

Entre 'ls tres mil, hi ha un adroguer que no vol rendirse... ó com si diguessim, un héroe que vol anar sol pera fer lo que li dongui la real gana.

¿Y no hi haurá un poeta que canti la seva *fin independence*, en versos heróichs que podrián estamparse sobre el paper d' estrassa de las paperinas?

Una curiositat.

El Tribunal de Munich está á punt de jutjar un cas molt interessant.

Un cirurgiá de aquella ciutat operá á un malalt trobantli dos cálculs renals de la grossaria de un ou de colom, y se 'ls endugué á casa seva. Pero 'l pacient, una vegada hagué recobrat la salut els hi reclamá.

Negativa del cirurgiá: alegant que haventlos ell descubert son bens seus, y fent valer además la necessitat que té d' ells en bé de la ciencia.

Y insistencia del operat, reclamantli la possessió dels cálculs, y dat que siga impossible tornárls'hi, á posar en els ronyons, una indemnisió de 20.000 marchi, preu en el qual els aprecia.

Ja té feyna tallada el Tribunal de Munich.

Y que tractantse de cálculs, si vol fer bona justicia ¡que no será poch ni gayre lo que hará de *calcular!*

Va d' historia.

Era un regidor lerrouxista (?), tan considerat y tan *amigo del obrero*, que no hi havía diumenge que no anés á la perruquería justament poch minuts avans de l' hora de tancar la porta. Llavors era quan el benemérit ciudadá li venía l' ocurrencia de ferse embellir la cara.

Naturalment, els pobres obrers que, cansats y rendits, més pensavan en anarse'n á casa que en servir á un parroquiá ressagat, veyan ab el *gust* qu' es de suposar la carregosa costúm del *amigo de los trabajadores*.

Pero ell, ab tot y que sabia de sobra que alló era mal fet, ¡tretze son tretze!, continuava impertérrit presentantse cada diumenge á la perruquería poch moments avans de l' hora de plegar.

Lo qual no li impedia cridar *viva la fraternidad!* y *¡todo por los obreros y para los obreros!*

La historia no té res de graciosa, pero d' instructiva sí que n' es.

¿Veritat, senyor Pinilla?

Parla la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio*:

«La España liberal está de luto.»

¿Volen vostés saber per qué?

¡Horroritzinse!

Está de luto porque 'l Congrés dels Diputats ha elegit

vice-president al Sr. Azcárate y secretari al Sr. Ventosa y Calvell.

Noys, esteu desencolats
y feu massa desatinos:
¡mireu que aquests disbarats
no se 'ls empassen ni 'ls xinos!

No 's dirá que 'ls lerrouxistas no son generosos. Cert que 'ls hi costa de determinar-se á donar, pero quan s' hi posan...

Véjine, com á demostració, aquests versos que publicava el diumenge l'acreditada *Gaceta* del carrer de Ponent:

«Puede la responsabilidad
en su día ser tremenda...»

¡Reparan ab quina esplendidés regala el versayre als seus lectors, en el primer vers, la friolera de *dugas* sílabas, que hi son completament de més?

Hola, hola!

Pel *Progreso* ens enterém de que 'ls senyors Suñol y Carner son *diunvirnos* del nacionalisme.

Currienta... Quan el diari de don Alacandro ho diu, *diunvirnos* deurán ser sens dupte.

Pero, si no es indiscreció el preguntarho, ¿pot saberse ab qué 's menja aixó de *diunvirnos*?

D' una composició poética que atrapo en un senmanari lerrouxista:

«Ven á mi, pobre *bohemia...*»

¡Quina manera més elegant y a mateix temps més nova de demanar cervesa!

Lo que no sé es perquè, una marca tan acreditada, l'ha de calificar de *pobre*.

Jo no 'n béch, pero á tots els aficionats els sento dir qu' es molt *rica*.

El periódich *El Mundo Latino* diu no sé qué de la Solidaritat.

Y 'ls *hermanos* Ulled, engrescats ab lo que á n'ells els ha semblat favorable á las sevas caborias, posan *El Mundo Latino* als núvols y exclaman plens d' infantil entusiasme:

«Vean nuestros lectores cómo se juzga en el extranjero el movimiento solidario.»

¡Pobres xicots!... *¡En el extranjero!*
¡Ni sisquera saben qu' *El Mundo Latino* 's publica á Madrid!

¡Ey!... A no ser que per ells Madrid sigui una ciutat estrangera.

Si es aixís, no hem dit res.

El Jurat de la capital d' Aragó ha absolt á n' en Varela de la causa que se li seguía ab motíu d' un desgraciat desafío que tingué ab un amic seu.

Y la *Gaceta* dels xinos, que á la quienta hauría vist ab gust que 'l famós espadatxí hagués sigut condemnat, comenta el veredicté en aquesta humanitaria forma:

«La opinión entera de Zaragoza es contraria en absoluto á Varela.»

«¿La opinión entera de Zaragoza?»

¡Ah! Ja entench. Els individuos del Jurat deuen ser russos.

Tothom sab (iay si ho sab tothom, que prou els diners li costa!) que las cédulas personals están gravadas (sense haver tingut la verola) ab un cinquanta per cent de recárrech, destinat al Ajuntament.

Pero es el cas que l'arrendataria 'l cobra, y es el cas també que no arriba íntegre ni molt menos á las arcas municipals.

Els que manejan el tinglado donan lo que volen al Municipi y encare gracias que li donguin alguna cosa.

L' altre día se 'n queixava el Sr. Borrell y Sol, síndich *gelós* (encare que viudo) del Comú.

Segons els càlculs del Sr. Borrell, basats en datos positius, la Arrendataria de las cédulas se li ha barrotat á la Pubilla, en l' espay de quatre anys la friolera de 300,000 pessetas.

L' Ajuntament reclamá en el seu temps intervenir en l' expendició, y de Madrid digueren que no podía ser.

Proposá que á cada cédula s' hi enganxés un sello municipal del valor de lo que havia de devengar, y de Madrid digueren que no estaban per sellos.

De manera que á Madrid agafan á la Pubilla pels bras.

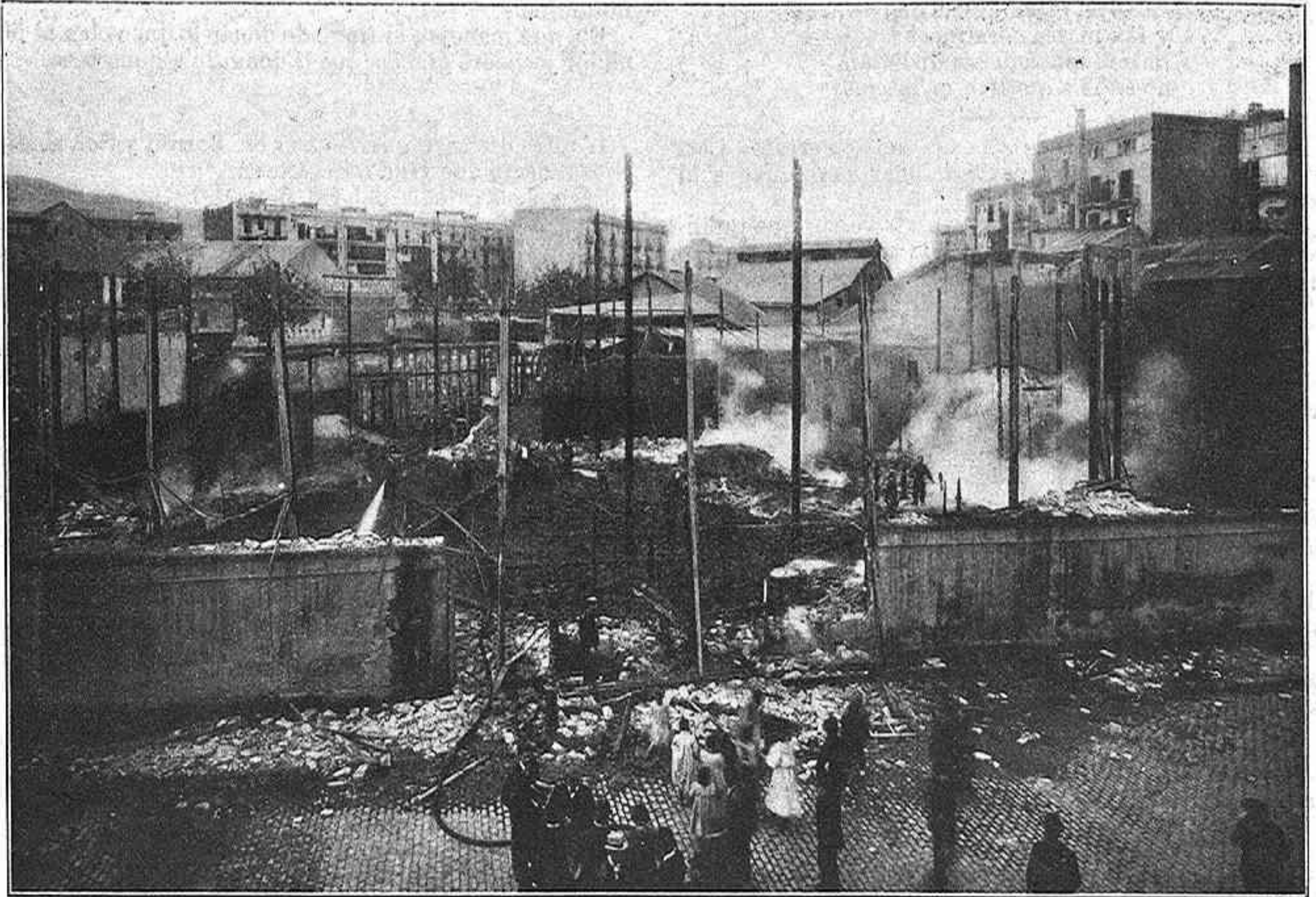
AL PALAU DE BELLAS ARTS

—¿Quán quedarà arreglada aquesta ditxosa orga?

—Miri... La Exposició 's tanca el darrer de Juliol, ¿eh?... Donchs, ja hi pot pujar de peus: á primers d' Agost la tindrà llesta.

UN TEATRO QUE FA MUTIS

El Circo Español, després del incendi ocorregut el dimars á primera hora del matí.

sos, porque 'ls que s' ho proposan la puguin saquejar ab tota comoditat.

¿Y encare volen que no siguin solidaris?

Se deya aquests días que 'ls carlins tornavan á anar moguts y que de un moment á l' altre projectavan tirar-se á la montanya.

Pero no ab el fusell al coll, sino ab una bossa als dits, á veure si podían *matar algunas diferencias*.

—Nada, cuestión de *bolsa!*—com deya un corredor castellá.

Aixís son els alsaments sigle XX.

Llegeixo:

«El Ayuntamiento de Pamplona y las sociedades musicales de aquella capital, practicarán gestiones para que se conceda la gran cruz de Alfonso XII al célebre violinista Sarasate.»

¿Pero per qué necessita una creu el gran artista? ¿Es que ab la creu penjada al pit tocará millor?

Un navarro, amich meu, y com tots els navarros, admirador apassionat de 'n Sarasate, deya ab motiu de aixó:

—Quieren colgarle la cruz en la solapa para que cuando Pablo toque la haga bailar. Por eso la piden, tan solo por eso.

¡Que hermosa es la Tina di Lorenzo! ¡Y qué bé treballal!

L' altre día un espectador resumía la seva impressió sobre la gentil y gran artista ab aquestas textuales paraulas:

—Sembla mentida que una dona tan guapa tingui tant talent!

A n' en Maura el te molt intrigat el gran moviment de Catalunya.

Ara la Solidaritat Catalana ja no es un *montón*, conforme vá dir en els moments de constituhirse; ara es una montanya imponent, que no 's pot embestir de boig sino contornejarla de la millor manera que 's pugui.

Y al efecte, ell, el seu noy y 'l comte de Torrealanz está confeccionant á tota pressa el projecte de Lley de Administració local, sobre 'l qual ha pronunciat la frase següent (sabut es que l' Amo Toni es un home que tot ho arregla ab frasses):

—Ese proyecto de Administración satisfará tanto que en Cataluña creo no habrá agua suficiente para llenar el ancho cauce que voy á abrir.

¡Qué á Catalunya no hi haurá prou aygua!...

Ben equivocat está l' autor del projecte, si tal cosa 's figura.

N' hi ha tanta avuy d' aygua á Catalunya y té una empena tan gran, que si en Maura no 's fá enllá, se l' endurá riu avall á n' ell y al seu projecte.

Ja espero sentir la frase que pronunciará quan se vegi ab l' aygua al coll.

Alguns diputats solidaris van anar á Madrid, van pendre vistas y van tornar á Barcelona.

Aquests rápits viatjes de anada y tornada, avuy qu' encare 'l Congrés no está constituhit son en certa manera disculpables. Pero ja no ho serán tant una vegada las Corts entrin en funcions. Allí, á ocupar el lloch que 'ls hi ha senyalat Catalunya, deurán serhi tots, mal l' atmosfera madrilenya 'ls pesi, mal sentin anyoraments de la terra estimada y de la llar volguda.

Un gran honor implica 'l cárrech que 'ls hi ha sigut conferit, y no han de reparar en sacrificis pera desempeñar-lo bé.

La política no 's fá sols parlant y votant dintre del hemicicle.

Se fá també influhint constantment en la cosa pública fins en els actes d' ordre privat ó particular.

Y á Madrid sobre tot se fá necessari desinfectar l' atmosfera de tots els prejudicis y convencionalismes que la impurifican, y aquesta tasca higiénica se l' han d' empendre 'ls representants de la Solidaritat.

A n' aquests no sols se 'ls ha d' escoltar en el Saló de Sessions, sino que se 'ls ha de sentir per tot arreu.

Unicament aixís logran contrarrestar la malèfica influència dels polítics de ofici.

Te rahó l' amich Marsillach ab lo que d'íu en el seu article «Un llamamiento.»

No es tolerable que ningú—y molt menys certs individus que volen passar plassa d' escriptors—enterboleixin ab las sevas exageracions y sortidas de tó la hermosa serenitat de Catalunya. Bé es veritat que 'ls que aixís procedeixen no sols no tenen cap autoritat, sino que cada día son menys en número. Pero aixís y tot cal pararlos els peus, evitantse que 'ls enemichs que sempre están á la que salta, s'aprofitin de las sevas torpesas pera crear atmósfera contra 'l gran moviment catalá.

Per la nostra part ens proposém no deixar volar cap aucellot de aquests, sense ventarli escopetada.

Se queixa *El Progreso* de que s' hajan efectuat algunas detencions, ab motiu del atentat de Hostafranchs. Y prenent peu del fet de haver sigut posats en llibertat, després de algunas horas de detenció els seus «queridos amigos y correligionarios, los señores Manuel Pérez, vice-presidente de la Fraternidad Republicana de Sans y Mateo Martorell, por no resultar contra los mismos cargo alguno», afegeix:

«En su día se podrá comprobar que del sumario no resultarán cargos en contra de nuestros queridos correligionarios señores Matamala, Miranda, Brualla y otros que se encuentran en la cárcel sin fianza.—Nosotros tenemos verdadero interés en que se persiga á los responsables de tan repugnante hecho; pero no podemos tolerar que esta causa del atentado se convierta en arma de combate para la Solidaridad Catalana, que parece no persigue otro fin que el de encarcelar republicanos antisolidarios.»

Ens limitém á transcriure lo copiat pera que 's vegi quin es l' interés que guía á *El Progreso* á escriureho.

Y per pendre nota de que califiqui de querido correli-

UN ESTUDIANT COM N' HI HA MOLTS

Llegint el diari:—«Con motivo del jubileo sacerdotal de Pio X próximamente empezarán en Roma unas fiestas que durarán un año.» ¡Ay, qui fos estudiant de Roma!

RAHÓ DE PES

—Renyi al Chelin. ¡M' ha mossegat!

—No puch, dona. ¿Olvidas que soch soci de la Protectora dels animals?

gionario á n' en Miranda, que sigué sorprés ab l' arma á las mans immediatament després de realisarse la criminal emboscada.

Y finalment, pera consignar que l' acusació privada, que ne desitja mes que l' aclariment dels fets, ha procedit ab una correcció que no es mereixedora dels judicis temeraris de la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio*.

O sino consideri que mes gent ha sigut encausada pels fets de Rubí que pels de Hostafranchs.

Y aixó que dels últims ne resulta un ferit gravíssim, mentres que dels primers únicament ne sufriren dany l' automòvil que montava en Lerroux y 'ls vidres de ca'n Palet.

Xascarrillo de postres:

Parlan dos amichs dels inconvenients que ofereixen els diversos oficis, y diu un d' ells:

—No mes n' hi ha un que no sigui perillós.

—¿Quin?—pregunta l' altre.

—El viure de renda: el tallar cupons.

—T' equivocas, noy. Fins tallant cupons, si no hi vas ab cuidado, pcts ferte un tall als dits.

NOTAS DE CASA

En conmemoració del XXX aniversari de la seva fundació, l' Ateneo de Vilanova y Geltrú obra un Certámen científich, artístich y literari, pera 'l qual hi ha oferts vintiquatre premis.

Els treballs han de ser enviats per tot el día 10 del vinent Juliol al Secretari del Ateneo, carrer de Sant Pere, num.º 40.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL PENULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*A-po te-ca-ri.*
- 2.ª MUDANSA.—*Batas—Betas - Botas.*
- 3.ª TARJETA.—*La Diva.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Prudencia.*
- 5.ª TERS DE SÍLABAS.—*GRA VI NA
VI CEN TA
NA TA LIA*
- 6.ª GEROGLÍFICH.—*De un á un va cero.*

TRENCA-CAPS

XARADA

Una lletra en la *hu* hi há,
y una nota en la *segona*;
un article la *tres* dona;
quart temps de verb castellá;
un poble 'l *Tot* te dará
y un nom d' home l' *Hu-segona*;
y rumiant sols una estona
la solució pots trobá.

JOAQUÍM QUER (FLEQUER)

ANAGRAMA

A las festas, al meu poble,
á la plassa fan sardanas
y la *total* de Figueras
sol tocar totas las tardes:
¡ab quín goig jo m' ho contemplo
estantme al *total* de casa!

MOKA SOKA Y C.^a

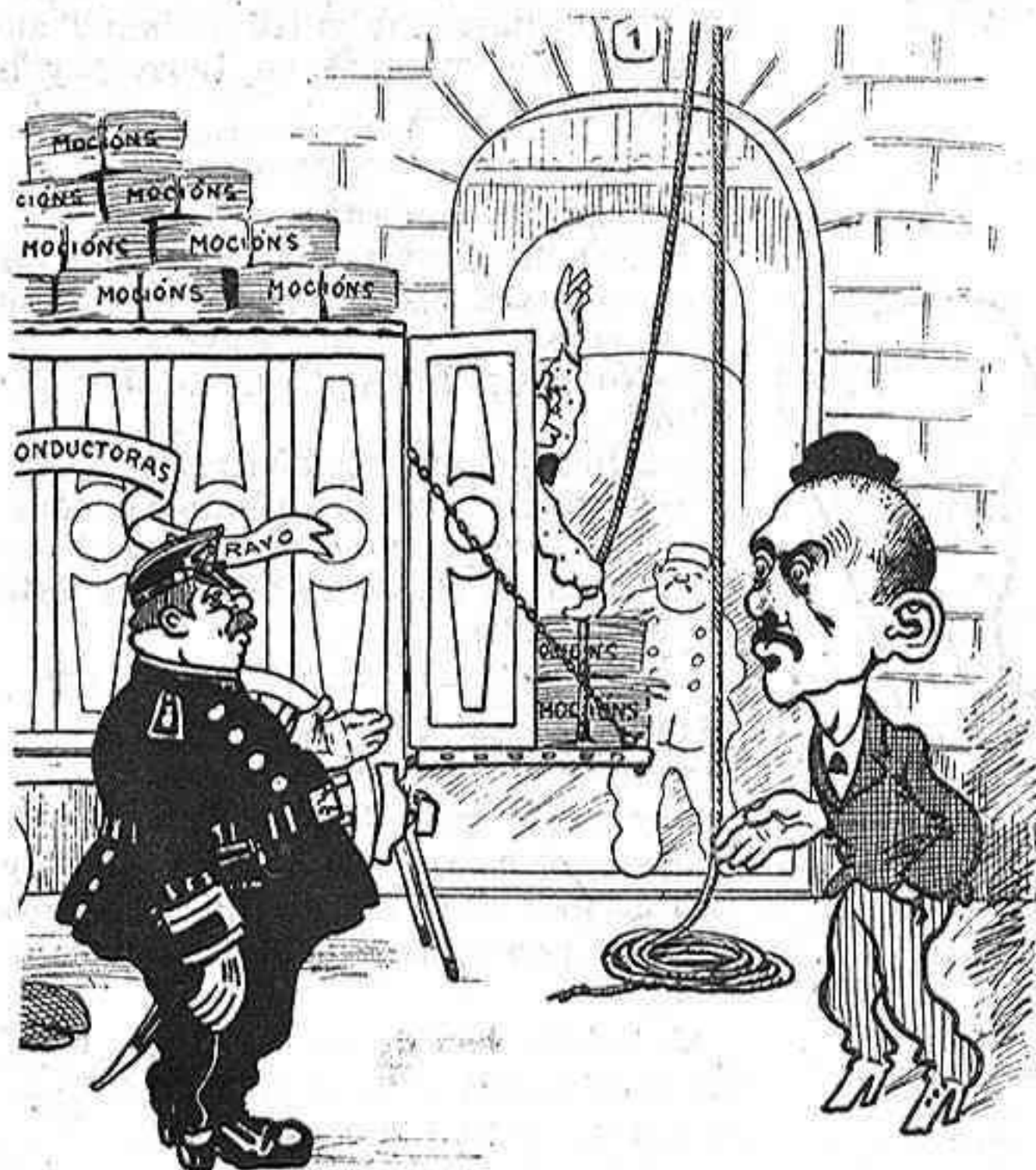
TARJETA

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el títul de una sarsuela castellana.

A. CARARACH

EL VERDADER REPRESENTANT DE LA CLASSE OBRERA

—¿Que qué traigo en esa conductora?... Una parte de las mociones que quiero presentar en la sesión de hoy.

ISOLAS!

—¡Fa rabia aixó!... ¿Cóm es que la Tina di Lorenzo ha de tenir la seva companyía y la Vitaliani ha de tenir la seva companyía...

—... y á nosaltres no 'ns ha d'acompanyar ningú?...

TERS DE SÍLABAS

Substituhir els punts per lletres de modo que verticalment y horisontalment diguin: 1.ª ratlla: ópera; 2.ª: nom de dona y 3.ª: Poble catalá.

MOKA SOKA Y C.^a

GEROGLÍFICH

×
T I
LI LI
TI
LAD
I

M. BALLBÉ A.

Avis als catalans

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

se ven á Madrit en els llochs següents:

- JOSEPH LERIN, kiosco davant del teatro Apolo.
- GREGORI PUEYO, Mesonero Romanos, 10, llibreria.
- PAU GARCIA, Café de Paris.

Antoni López, editor, Rambla del Mítj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Renacimiento

REVISTA MENSUAL = Director: G. MARTINEZ SIERRA
N.º 8 - Mayo - Ptas. 2

**i Ay,
la
mare!**

PER

LLUIS MILLÀ

Parodia de LA MARE

Preu: 2 ralets

LA FOTOGRAFÍA

(Manual práctico para aficionados)

POR

JUAN MUFFONE

Traducida de la sexta edición italiana

por

MIGUEL DOMENGE MIR

Un tomo en 8.º, Ptas. 4

Ruben Darío

AZUL...

Un tomo en 8º de
más de 200 páginas,

Ptas. 1

SANTIAGO RUSIÑOL

EDICIONS POPULARS

ANANT PEL MON.	Preu: 1 pesseta (Agotada)
EL MISTIC.	» 1 » id.
ORACIONS.	» 1 »
FULLS DE LA VIDA.	» 1 »
ELS JOCS FLORALS DE CANPROSA.	» 1 »
EL BON POLICIA.	» 1 »
MONOLECS.	» 1 »
LA BONA GENT.	» 1 »
TARTARIN DE TARASCÓ. (De A. Daudet).	» 1 »
EL PATI BLAU.	» 1 »
EL POBLE GRIS.	» 1 »
LA MARE.	» 1 »
L'ALEGRIA QUE PASSA.	» 1 »

*Cantic
dels cantics*

precedit de

**Els jardins
de Salomó**

PER

JACINTO VERDAGUER

Preu: 1 pesseta

**HISTORIES
D'ALTRE TEMPS**

**Lo somni
d'en Bernat Metge**

Un tomo en 8º, Ptas. 1

Goupil y Renauld

A. B. C.
DEL

ARTISTA
DIBUJO Y PINTURA

Un tomo, 1 peseta

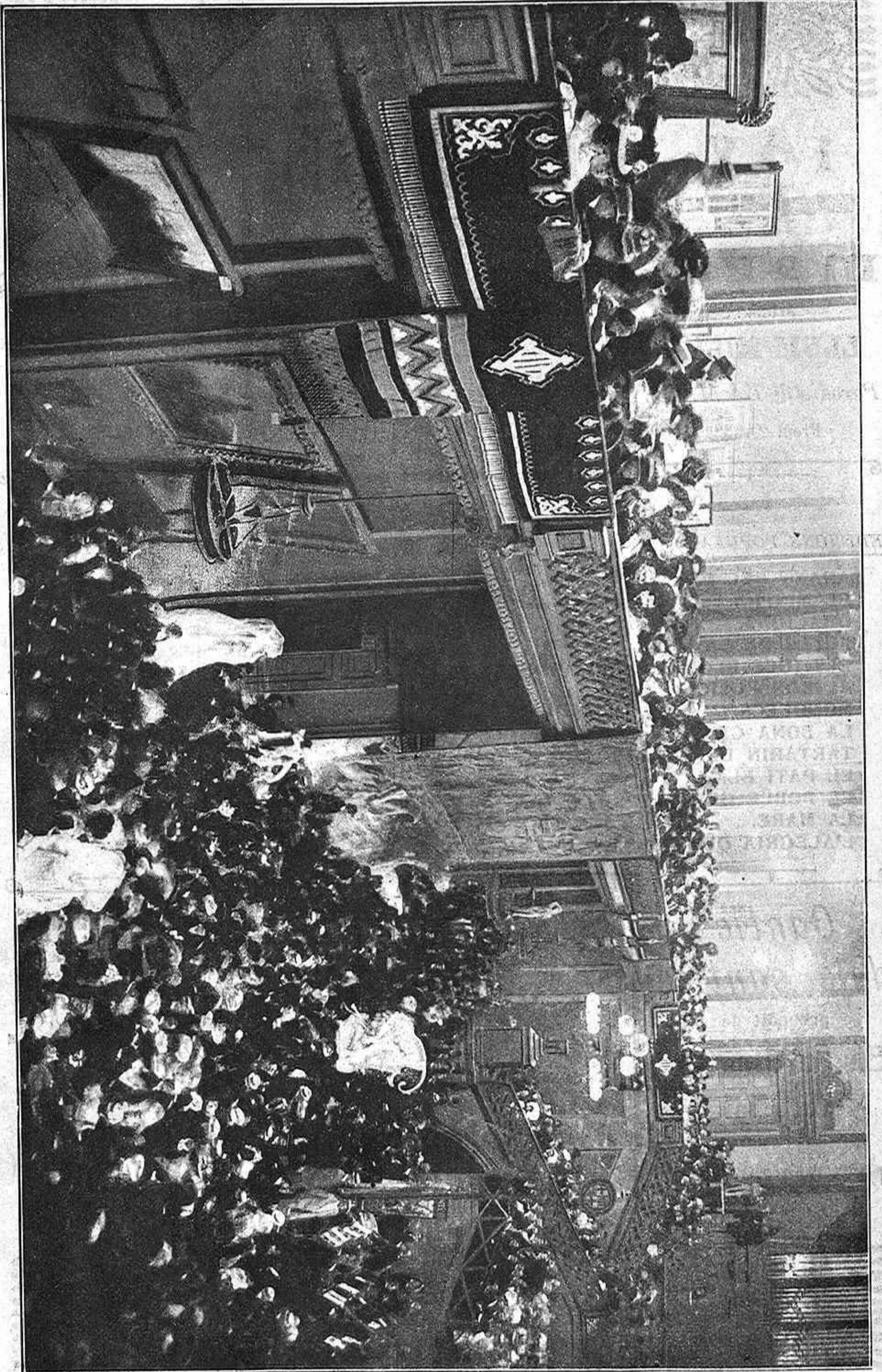

Sortirà aviat

FRUYT D'AMOR PER **J. BURGAS**

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrà á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

UNA FESTA MUSICAL EN EL PALAU DE LA EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS

Aspecte del gran Saló durant el concert donat el diumenge à la tarde.